

der efter min Overbevisning heller ingen Tvivl om, at han ved Højesteret vil faa Dom for, at han skal have disse Væntepenge udbetalt. Hvis man i Folketinget fra Flertallets Side vilde rejse noget Spørgsmaal her, mener jeg, at det burde være rettet mod den Minister, som har kontraheret Loven om Gendarmekorpsjets Oprettelse. Man maatte saa være gaaet en anden Vej; man maatte være gaaet til Rigsretten med dette Spørgsmaal. Men naar man ikke vilde det, burde man i alt Fald ikke være gaaet den Vej, man nu er gaaet, thi det er ikke frit for, at hele denne Rets-sag vil faa et parodisk Udseende. Man tænke sig nu, hvorledes det vil gaa til ved denne Rets-sag. Oberstløjtnant la Cour sag-søger Finansministeren til Udbetaling af Væntepenge, og den højtærede Finansminister skal saa staa op og sige: Nej, det er nægtet af Folketinget, Gendarmekorpsjet er oprettet uden Folketingets Samtykke og opretholdt mod Folketingets Afstemning; der kan altsaa ikke tilkomme ham Væntepenge. I Realiteten bliver Forholdet altsaa det, at mens Folketinget burde have anlagt Rigsretts-sag mod Ministeren og selv valgt sin Sagfører, giver det nu Finansministeren i Kommission at overtage dets Rolle. Det bliver i Virkeligheden en Parodi paa en Retsforfølgning. Smidlertid er heller ikke denne Sag af den Betydning, at man har villet stille noget Endringsforslag i den Anledning; det hele er i Grunden en mere formel Historie.

Derimod kommer jeg nu til et Punkt, som har en ikke ganske ringe reel Betydning. Det er et Punkt paa Kultusministeriets Budget, nemlig § 21, VI. A. 3. Der findes her til videnskabelige Formaalets Fremme samt til Understøttelse af Videnskabsmænd og Kunstnere opført 32,000 Kr. til midlertidige 2-åaarige Understøttelser. Dette er en Forhøjelse af denne Konto. I Fjor var den opført med 30,500 Kr. Denne Sum blev ved Bertel Elmgaaards Død bragt ned til 29,900 Kr. og ved Professor Mariagers Død til 28,900 Kr. Nu er Kontoen altsaa forhøjet med 3,100 Kr. Dette er, saa vidt jeg kan skønne, fuldstændig i Strid med den Afgørelse, vi i Fjor kom til med Hensyn til denne Konto. Det vil erindres, at dette Tings Flertal gennem flere Aar har haft sin Opmærksomhed henvendt paa denne Konto VI. A. 3 og har været meget misfornøjet med den, fordi den ikke nogen Sinde, lige fra sin første Oprindelse i 1883—84, er kommen til at svare til det, der var Meningen med den. Det hedder „2-åaarige Understøttelser“, men der er ikke et eneste Eksempel paa, at disse Understøttelser virkelig ere

blevne 2-åaarige. Det er gaaet saaledes, at naar vedkommende en Gang har faaet denne Understøttelse, har han beholdt den saa længe, indtil han enten er død eller er bleven forsørget paa anden Maade. Kontoen er derved i Realiteten ikke bleven det aller-ringeste forskellig fra Konto 2: de faste Understøttelser. Det har man her i Tinget fundet ikke burde blive ved, og man var, antog jeg, i Fjor kommen til en Forstaaelse om, at denne Konto ikke mere burde forøges, men skulde uddø med dem, der en Gang vare optagne paa den. Jeg skal i saa Henseende minde om en Udtalelse, som saaldt fra den daværende Kultusminister ved 2den Behandling af Finansloven i Fjor, og som findes i Tidenden Sp. 1462. Der var ved denne Lejlighed af Landstingets Finansudvalgs Flertal stillet Forslag om at udstemme et Par Understøttelser, som vare optagne i det andet Ting. Den daværende Kultusminister gjorde Indvendinger derimod, idet de paa-gældende formentlig havde et Slags Adkomst til at komme i Betragtning, som laa forud for de Beslutninger, som ellers vare tagne med Hensyn til denne Konto. Han hævder derfor, at man bør lade de Beløb, som ere opførte til de to Mænd, som der er Tale om, blive staaende og tilføjer — jeg tillader mig at oplæse det Par Ord af Tidenden —: „Jeg tror, at det andet Ting har tiltraadt denne Tanke, om ikke bogstavelig, saa dog i Virkeligheden overensstemmende med det, ikke blot i dette, men ogsaa i det andet Ting nærede Dunst, nemlig at standse med yderligere Bevillinger paa denne Konto og saa efterhaanden lade den dø, noget, som kan anbefale sig fra mange Sider. Naar man altsaa i Folketinget har foreslaaet en Forhøjelse af Kontoen med 1,300 Kr., der rigtig nok er blevet til en Nedsættelse, fordi samtidig Understøttelsen til Professor Dr. Troels Lund er ført op paa en anden Konto, er det som en sidste Afslutning og altsaa i Henhold til Forudsætninger, som forelaa allerede temmelig tidlig, og som man mente ikke kunde rammes paa ubillig Maade af den Plan for Fremtiden, som man for øvrigt var enig om.“ Herefter havde man Grund til at vente, at man var kommen ud over alle Vanskeligheder med denne Konto VI. A. 3, og at man ganske roligt kunde se paa, hvorledes den efterhaanden uddøde. Jeg beklager derfor, at den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet har fundet sig foranlediget til at stille Forslag om en Forøgelse af Kontoen, og der er sikkert ingen Tvivl om, at hvis Tiden ikke var saa knapt tilmaalt, og Forholdet ikke var saaledes, at dette Ting nødvendig vil sende Sagen tilbage til Folketinget, vilde